

Сичкото което ми казуваше, азъ го знаяхъ, и се чюдяхъ като да не го знаяхъ: — Че злополучието не унижява човѣкътъ, а, напротивъ, облагородява го; — че ако ни бѣше дадено да познаваме Божиитѣ съдби, ще видимъ, че си има мѣстото да оплакувами по добръ побѣдителитѣ, отъ колкото побѣденитѣ, прославенитѣ, отъ колкото наскърбенитѣ, богатитѣ, отъ колкото ония на които липсува сичко; — че прѣдпочитанъето на Богочеловѣка къмъ злочеститѣ е едно голѣмо дѣло; — че трѣбува да се гърдѣемъ съзъ кръстътъ, отъ като се е носилъ отъ божественнитѣ рамена!

Е добръ, тия двѣ добри бабички, които толкосъ обичяхъ да глѣдамъ, не закъсенѣхъ да напуснатъ Шпилбергъ за фамилиярни причини; малкитѣ дѣца и тѣ прѣстанѣхъ да идѣтъ върху брѣгътъ. Колко ме наскърбихъ тия загуби!

Тежината на желѣзата, които имахъ на краката си, като ме въспирахъ да спѣхъ, помагаше на ослабванъето на здравъето ми. Шилеръ ме караше да се оплачѣхъ, и искаше, да каже, че длъжността е на докторътъ да накара да ги отнематъ.

Търпѣхъ нѣколко врѣме; послѣ склонихъ на съвѣтуванъето, и рекохъ на докторътъ, че, за да придобияхъ благодарѣнъето отъ сънътъ, молихъ го да накара да ми отмахнатъ синджирятъ, поне за нѣколко дена.

Докторътъ отговори, че треската ми не е още дошла до тая стѣпень, дѣто да отстъпи на исканъето ми; и че туй трѣбува за мене, за да привикна на желѣзата.